

Daniels bok – nummer ett hundre og sekstitre

Avsløring av profeti: En utforskning av det ellefte kapittel i Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-28

Vi skal nå begynne å gå gjennom kapittel elleve i Daniel.

Også jeg stod fram i perseren Darius' første år for å stadfeste og styrke ham. Og nå vil jeg kunngjøre deg sannheten. Se, ennå skal tre konger framstå i Persia; og den fjerde skal være langt rikere enn dem alle; og ved sin makt gjennom sin rikdom skal han egge alle opp mot Grekenlands rike. Og en mektig konge skal stå fram, som skal herske med stort herredømme og gjøre etter sin egen vilje. Og når han er stått fram, skal hans rike bli knust og deles mot himmelens fire vinder; og ikke tilfalle hans etterkommere, heller ikke være i samsvar med det herredømmet han hersket med; for hans rike skal rykkes opp med rot, ja, gis til andre enn disse. Daniel 11:1–4.

Gabriel begynner med å underrette Daniel om at også han arbeidet sammen med Darius i hans første regjeringsår, det året da Darius' nevø, hans hærfører, inntok Babylon og drepte Belsasar. Ifølge det første verset i kapittel ti mottar Daniel dette synet i Kyros' tredje regjeringsår, så Gabriel fremhever både Darius og Kyros som de symbolene som representerer «endetiden». Belsasar og Babylon ble erobret av det medisk-persiske riket i år 538 f.Kr.

«Kyros beleiret Babylon, som han inntok ved list i 538 f.Kr., og med Belsasars død, som perserne drepte, opphørte Babylons rike å eksistere.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

I året 538 f.Kr. nedtegnet Daniel kapittel ni.

«Synet som er nedtegnet i det foregående kapitlet [kapittel åtte], ble gitt i Belsasars tredje regjeringsår, 538 f.Kr. I det samme året, som også var Darius' første, fant begivenhetene som skildres i dette kapitlet [kapittel ni] sted.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Det første året av Darius, som var det tredje og siste året av Belsasar, i 538 f.Kr., straffet Herren kaldeernes land og gjorde det øde.

Og hele dette landet skal bli en ødemark og til forferdelse; og disse folkene skal tjene kongen i Babylon i sytti år. Og det skal skje, når sytti år er til ende, at jeg vil hjemsøke kongen i Babylon og dette folket, sier Herren, for deres misgjerning, og kaldeernes land, og jeg vil gjøre det til evige ødemarker. Jeremia 25:11, 12.

I vers ti bruker Herren ordet «etter» idet Han innleder straffen over Babylon. «Etter» at Babylon er gjort øde, ville Herren fullbyrde sitt gode verk for Guds folk.

For så sier Herren: Når sytti år er fullendt for Babel, vil jeg se til dere og oppfylle mitt gode ord til dere ved å føre dere tilbake til dette stedet. Jeremia 25:10.

Fangenskapet på sytti år begynte i 606 f.Kr.

«Da de sytti årene begynte i 606 f.Kr., forsto Daniel at de nå nærmet seg sin avslutning.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Det syttiårige fangenskapet begynte i 606 f.Kr. og endte i 536 f.Kr., hvilket var to år etter Belsasars død og Babylons ødeleggelse i 538 f.Kr. Det var Kyros' tredje regjeringsår. Gabriel tidfester profetien ved elven Hiddekel til Kyros' tredje år, og innleder fortellingen i kapittel elleve ved å henvise til Dareios' første år, og ved å gjøre dette identifiserer han to bestemte år. 538 f.Kr. og 536 f.Kr. var begge fastsatte tider; 538 f.Kr. var den fastsatte tiden for at profetien om de sytti år skulle nå sin avslutning, og 536 f.Kr. var den fastsatte profetiske tiden da Herren «etter» 538 f.Kr. ville oppfylle sitt gode verk for sitt folk.

538 f.Kr. og 536 f.Kr. er begge fastsatte tider, og de er representert ved to historiske skikkelser; den ene var den første kongen av Media og den andre den første kongen av Persia. Slutten på de sytti årene da det bokstavelige Israel var i fangenskap i det bokstavelige Babylon, representerte de ett tusen to hundre og seksti årene da det åndelige Israel var i fangenskap i det åndelige Babylon, fra året 538 e.Kr. til 1798. 1798 var en «fastsatt tid», og deretter begynte den perioden som profetisk blir identifisert som «endens tid». 538 f.Kr. og 536 f.Kr., som er fremstilt som en «fastsatt tid», markerer også begynnelsen på en periode fremstilt som «endens tid».

«Guds menighet på jorden var like visselig i fangenskap under denne lange perioden med ubønnhørlig forfølgelse som Israels barn var holdt fangne i Babylon under eksilet.» Prophets and Kings, 714.

All profeti henvender seg mer særskilt til de siste dager enn til de dager da de først ble oppfylt; derfor representerer 538 f.Kr. og kong Darius, sammen med 536 f.Kr. og kong Kyros, «endens tid» i 1989, og de to kongene er forbilder på president Reagan og president Bush den første. 538 f.Kr. og 536 f.Kr. representerer et veimerke som blir oppfylt idet begge datoene forstås å representere det ene veimerket. Veimerket for «endens tid» består av to symboler, og noen ganger, som med Reagan og Bush den første, blir begge symbolene oppfylt i samme år. Men det er unntaket fra regelen, for veimerket for «endens tid» på Moses' tid var fødselen av både Aron og Moses, som var atskilt med tre år. I Kristi historie var det fødselen til døperen Johannes og Kristus som var atskilt med seks måneder.

Med «endetiden» var det i antikrists historie 1798 og 1799. Den franske revolusjon er et emne for profeti, og den begynte i 1789 og varte i ti år, til den endte i 1799, på sin fastsatte tid, liksom 1798 var en fastsatt tid. Sammen identifiserer de det dødelige såret som ble gitt dyret, og også kvinnen som red på og hersket over dyret. Darius var den kongen som beseiret sin fiende ved å sende hæren sin inn gjennom «muren», og han representerer Reagan, som beseiret sin fiende ved å rive ned muren til «jerneteppe». Kyros representerer Bush den første, for Kyros er kjent som Kyros den store, og George Bush den første er Bush den større, og Bush den siste er Bush den mindre.

For disse to kongene og de to årstallene de representerer, er i virkeligheten ett symbol. Det ene markerer de sytti årene da Babylon skulle herske. Denne syttiårsperioden nådde sin fastsatte tid i

538 f.Kr. og representeres av Dareios. Fullendelsen av fangenskapet på sytti år nådde sin fastsatte tid i 536 f.Kr. og representeres av Kyros. Samlet representerer de «endetiden», da profetisk lys skal bli avforseglet. I 1798 kom den første engelen i Åpenbaringen fjorten til «endetiden», og Søster White sier at denne engelen «var intet mindre enn Jesus Kristus».

I Kyros' tredje regjeringsår steg Mikael, fyrsten for Guds folk og erkeengelen over englene, ned for å tre i forbindelse med Kyros og stadfeste det lyset som ville lede Kyros til å kunngjøre det første av tre dekreter som skulle gi Guds folk adgang til å vende tilbake til Jerusalem og gjenoppbygge byen, helligdommen samt gatene og murene. Dette arbeidet var et forbilde på den første og den andre engels verk, som begynte ved «endetiden» i 1798.

Mikaels nedstigning ved endens tid i Darius' og Kyros' dager representerte den første engelens ankomst i 1798, og sammen markerer de den samme engelens ankomst ved «endens tid» i 1989. 1989 innledet perioden som kalles «endens tid», og det var også en fastsatt tid. En fastsatt tid betegner avslutningen på en profetisk tidsperiode. Opprøret i 1863, ved det første «Kadesj» for det moderne åndelige Israel, var begynnelsen på en periode på hundre og tjuseks år som endte ved «den fastsatte tid» i 1989. Hundre og tjuseks er en tiende, eller en tidel, av tolv hundre og seksti, og ved slutten av tolv hundre og seksti år i 1798 trådte den første engelens bevegelse inn i historien. Ved slutten av hundre og tjuseks år, i 1989, trådte den tredje engelens bevegelse inn i historien.

I vers én i Daniel kapittel elleve er Gabriel omhyggelig og presis i sin identifikasjon av at den framstilte historien begynner med Kyros ved endens tid i 1989. Kyros den store representerer der Bush den større, som skulle bli etterfulgt av tre konger, og deretter en fjerde konge som skulle være langt rikere enn dem alle. Således er den fjerde rike kongen, som hisser opp hele Hellas, den sjetten presidenten siden 1989.

I hendelsene i kapittel ti fremstilles Daniel som sørgende, og i sin sorgopplevelse blir han forvandlet til Kristi bilde idet han skuer synet. Den tjueen dager lange sørgeperioden representerer en dødsperiode som avsluttes med en oppstandelse. I kapittel ti er Mikael kommet ned fra himmelen, og i Judas 7, når Han stiger ned, oppvekker Han Moses. I Åpenbaringen kapittel elleve er Moses (og Elia) blitt drept og ligger døde på gaten i tre og en halv symbolske dager. Deretter blir Moses (sammen med Elia) oppreist ved «en høy røst».

Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt over dem som så dem. Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Kom hit opp. Og de steg opp til himmelen i en sky; og deres fiender så dem. Åpenbaringen 11:11, 12.

Den «høye røst» som oppvekker de døde, er erkeengelens røst, og erkeengelen er Mikael.

For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, med overengelens røst og med Guds basun; og de døde i Kristus skal oppstå først. 1 Tessalonikerne 4:16.

Historien der Moses og Elia blir myrdet og oppreist, er historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Den historien begynte den 11. september 2001 med «den første røst» fra engelen i Åpenbaringen atten, som Søster White identifiserer som ankommet da de store bygningene i New

York City ble kastet ned. «Den andre røst» i Åpenbaringen kapittel atten lyder ved den snart kommende søndagsloven, når Guds andre hjord kalles ut av Babylon. Det er den historien, beseglingens historie, hvor Daniel fremstilles som forvandlet til Kristi bilde ved å betrakte «marah»-synet, som er den feminine uttrykksformen av «mareh»-synet. Det er det «kausative» synet, som «forårsaker» at bildet som betraktes, blir gjenskapt i dem som betrakter det.

Denne historien om beseglingen og om forvandlingen av Daniel i kapittel ti innbefatter Michaels nedstigning når han oppvekker og forvandler dem som er representert ved Moses, Elia og Daniel. Han fullbyrder oppstandelsen med erkeengelens «høye røst», og frembringer således en tredje «røst», mellom den første og den siste røsten, som begge er den samme, for de er begge røsten i Åpenbaringen kapittel atten. Den midterste røsten er der opprøret blir fremstilt; for da Mikael oppvakte Moses, gikk han ikke i rette med Satan, selv om Satan, opprørets opphavsmann, var der for å protestere.

Men erkeengelen Mikael våget ikke å føre fram en spottende anklage mot djevelen da han trettet med ham om Moses' legeme, men sa: Herren refse deg. Judas 7.

Begynnelsen på beseglingstiden, som tok til 11. september 2001 og ender ved den snart kommende søndagsloven, er merket med signaturen «Sannhet», for midt i denne perioden, i juli 2023, begynte erkeengelens store røst verket med å oppvekke de døde i Kristus, som velger å høre Hans midtre røst. Legg merke til at 2023 kommer tjueto år etter 2001, og tjueto er en tidel av to hundre og tjue, som er symbolet på forbindelsen mellom guddommelighet og menneskelighet, og er også et symbol på gjenopprettelse.

I juli 2023 steg den mektige engelen ned, som ikke er ringere enn Jesus Kristus selv, og som er Sannheten, som også er Mikael, og som er Alfa og Omega, med et budskap i sin hånd. Den lille boken i hans hånd er den delen av Daniel som var forseglet inntil de siste dager.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er fullendelsen av Daniels bok. Den ene er en profeti; den andre en åpenbaring. Boken som ble forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som gjelder de siste dager. Engelen bød: 'Men du, Daniel, gjem ordene og forsegl boken inntil endens tid.' Daniel 12:4.» Apostlenes gjerninger, 585.

Den delen av Daniels profeti som gjelder de siste dager, er kapittel elleve. Det er de siste seks versene i kapittel elleve, men mer spesifikt er det de historiene som finnes i kapitlet, som gjentas i disse siste seks versene.

«Vi har ingen tid å miste. Trengselstider ligger foran oss. Verden er opphisset av krigens ånd. Snart vil de trengselsscener det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i det ellefte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historien som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt.» Manuscript Releases, nummer 13, 394.

Vers seksten i Daniel kapittel elleve fremstiller en historie som gjentas i vers førtien, for i dette verset står kongen i nord i det herlige landet. Historien i vers seksten identifiserer tidspunktet da

den romerske generalen Pompeius førte Juda og Jerusalem i fangenskap.

Men han som kommer imot ham, skal gjøre etter sin egen vilje, og ingen skal kunne stå seg mot ham; og han skal bli stående i det herlige landet, som skal fortæres ved hans hånd. Daniel 11:16.

Jeg har til hensikt å bruke dette verset som et anker for vår betraktning av versene som går forut for verset, så jeg vil først legge denne forståelsen til grunn. Vi har til hensikt å påvise at den historien som følger etter oppløsningen av Aleksander den stores rike i vers tre og fire, begynner i 1989 og deretter identifiserer den nåværende krigen i Ukraina, Putins seier over Vestens styrker, og Putins påfølgende nederlag, som leder inn i vers seksten.

«Selv om Egypt ikke kunne stå seg mot Antiokus, kongen i nord, kunne Antiokus ikke stå seg mot romerne, som nå kom mot ham. Ingen riker var lenger i stand til å motstå denne oppadstigende makten. Syria ble erobret og innlemmet i Romerriket da Pompeius i år 65 f.Kr. fratok Antiokus Asiaticus hans besittelser og reduserte Syria til en romersk provins.»

Den samme makten skulle også stå i det hellige land og fortære det. Roma ble knyttet til Guds folk, jødene, ved en allianse i 161 f.Kr., fra hvilket tidspunkt det inntar en fremtredende plass i den profetiske kalender. Det fikk imidlertid ikke herredømme over Judea ved faktisk erobring før i 63 f.Kr.; og da på følgende måte.

«Da Pompeius vendte tilbake fra sitt felttog mot Mithridates, kongen av Pontos, kjempet to rivaler, Hyrkanos og Aristobulos, om Judeas krone. Deres sak ble lagt fram for Pompeius, som snart innså urettferdigheten i Aristobulos' krav, men ønsket å utsette avgjørelsen i saken til etter sitt lenge ønskede felttog inn i Arabia, idet han lovet da å vende tilbake og ordne deres anliggender slik det måtte synes rett og riktig. Aristobulos, som gjennomskuet Pompeius' virkelige holdning, skyndte seg tilbake til Judea, væpnet sine undersåtter og forberedte et kraftig forsvar, fast bestemt på, for enhver pris, å beholde kronen, som han forutså ville bli tilkjent en annen. Pompeius fulgte tett etter flyktningen. Da han nærmet seg Jerusalem, kom Aristobulos, som begynte å angre på sin handlemåte, ut for å møte ham og søkte å ordne saken ved å love fullstendig underkastelse og store pengesummer. Pompeius godtok dette tilbudet og sendte Gabinius, i spissen for en avdeling soldater, for å motta pengene. Men da denne generalløytnanten kom til Jerusalem, fant han portene stengt for seg, og fra toppen av murene fikk han høre at byen ikke ville holde seg til avtalen.»

«For at Pompeius ikke ustraffet skulle bli ført bak lyset på denne måten, lot han Aristobulus, som han hadde holdt hos seg, legge i jern, og marsjerte straks mot Jerusalem med hele sin hær. Aristobulus' tilhengere gikk inn for å forsvare stedet; Hyrkanos' tilhengere for å åpne portene. Da de sistnevnte var i flertall og fikk overtaket, ble Pompeius gitt fri adgang til byen. Derpå trakk Aristobulus' tilhengere seg tilbake til tempelberget, fast besluttet på å forsvare dette stedet like fullt som Pompeius var besluttet på å innta det. Ved utløpet av tre måneder var det slått en brekk i muren stor nok til et stormangrep, og stedet ble tatt med sverdets egg. I den fryktelige nedslaktningen som fulgte, ble tolv tusen mennesker drept. Det var et gripende syn, bemerket historieskriveren, å se prestene, opptatt som de da var med den guddommelige tjeneste, med rolig hånd og urokkelig forsett fortsette sitt vanlige arbeid, tilsynelatende

uvitende om det ville røre, skjønt deres venner overalt omkring dem ble gitt til nedslaktning, og skjønt ofte deres eget blod blandet seg med blodet fra deres ofre.»

«Etter å ha satt en stopper for krigen rev Pompeius Jerusalems murer ned, overførte flere byer fra Judeas jurisdiksjon til Syrias, og påla jødene skatt. Slik ble Jerusalem for første gang ved erobring lagt i hendene på den makt som skulle holde «det herlige land» i sitt jerngrep inntil den fullstendig hadde fortært det.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Vi vil fortsette denne studien i vår neste artikkel.

Det forhold at det ikke finnes noen strid eller uro blant Guds folk, bør ikke betraktes som avgjørende bevis for at de holder fast ved den sunne lære. Det er grunn til å frykte at de ikke klart skjelner mellom sannhet og villfarelse. Når ingen nye spørsmål reises ved gransking av Skriftene, når ingen meningsforskjell oppstår som vil få mennesker til selv å ransake Bibelen for å forvise seg om at de har sannheten, da vil mange nå, som i oldtiden, holde fast ved tradisjonen og tilbe det de ikke vet hva er.

«Det er blitt vist meg at mange som bekjenner å ha kunnskap om den nåværende sannhet, ikke vet hva de tror. De forstår ikke bevisene for sin tro. De har ingen rett forståelse av arbeidet for den nåværende tid. Når prøvelsens tid kommer, finnes det menn som nå forkynner for andre, men som ved å granske de standpunkter de holder fast ved, vil oppdage at det er mange ting som de ikke kan gi noen tilfredsstillende grunn for. Inntil de således blir prøvet, kjente de ikke sin store uvitenhet. Og det er mange i menigheten som tar det for gitt at de forstår det de tror; men inntil strid oppstår, kjenner de ikke sin egen svakhet. Når de skilles fra dem som har samme tro og blir tvunget til å stå enkeltvis og alene for å forklare sin tro, vil de bli overrasket over å se hvor forvirrede deres forestillinger er om det de hadde tatt imot som sannhet. Det er sikkert at det blant oss har funnet sted et frafall fra den levende Gud og en vending til mennesker, idet menneskelig visdom er blitt satt i stedet for guddommelig visdom.»

«Gud vil vekke sitt folk; dersom andre midler svikter, vil vranglærer komme inn iblant dem, og de vil sikte dem, idet agnene skilles fra hveten. Herren kaller alle som tror Hans ord, til å våkne opp av søvnen. Dyrebart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sannhet som viser de farer som er rett over oss. Dette lyset burde lede oss til en flittig gransking av Skriftene og en ytterst kritisk prøvelse av de standpunkter vi holder. Gud vil at alle sannhetens sider og standpunkter grundig og utholdende skal undersøkes, med bønn og faste. De troende skal ikke slå seg til ro med antakelser og uklart definerte forestillinger om hva som utgjør sannheten. Deres tro må være fast grunnlagt på Guds ord, slik at når prøvetiden kommer og de blir ført fram for råd for å svare for sin tro, kan de være i stand til å gi grunn for det håp som er i dem, med saktmodighet og frykt.»

«Vekk, vekk, vekk. De emner som vi legger frem for verden, må for oss være en levende virkelighet. Det er viktig at vi, når vi forsvarer de læresetninger som vi anser som grunnleggende trosartikler, aldri tillater oss å benytte argumenter som ikke er fullt ut holdbare. Slike kan være til nytte for å bringe en motstander til taushet, men de ærer ikke sannheten. Vi bør fremføre holdbare argumenter, som ikke bare vil bringe våre motstandere til taushet, men som vil tåle den nærmeste og mest inngående granskning. Hos dem som har utdannet seg selv

til ordskiftere, er det stor fare for at de ikke vil behandle Guds ord med rettferdighet. Når vi møter en motstander, bør det være vår alvorlige bestrebelse å legge frem emnene på en slik måte at det vekker overbevisning i hans sinn, i stedet for bare å søke å gi den troende tillit.»

«Uansett hvor langt mennesket enn måtte være kommet i sin intellektuelle utvikling, må det ikke et øyeblikk tenke at det ikke er behov for grundig og vedvarende gransking av Skriftene for å få større lys. Som folk er vi kalt, hver enkelt av oss, til å være studenter av profetien. Vi må våke med alvor, så vi kan skjelne enhver lysstråle som Gud vil åpenbare for oss. Vi skal fange opp sannhetens første glimt; og gjennom bønnfullt studium kan klarere lys oppnås, som kan legges fram for andre.»

«Når Guds folk er vel tilfreds og fornøyd med sin nåværende opplysning, kan vi være sikre på at Han ikke vil ha velbehag i dem. Det er Hans vilje at de stadig skal gå framover for å motta det tiltagende og stadig voksende lys som skinner for dem. Menighetens nåværende holdning behager ikke Gud. Det har sneket seg inn en selvtilit som har ført dem til å føle intet behov for mer sannhet og større lys. Vi lever i en tid da Satan er virksom på høyre hånd og på venstre, foran og bak oss; og likevel sover vi som folk. Gud vil at en røst skal høres som vekker Hans folk til handling.» Testimonies, bind 5, 707, 708.